

Rozhovor s komunikační partnerkou Paní P., který se konal dne 18.5. 2005 v Brně

(J označuje kladené otázky a P jsou odpovědi komunikační partnerky.)

J: Můžete mi vyprávět váš příběh jak jste se dostala do situace nezaměstnanosti?

P: Já jsem..., mě teďka momentálně napadlo, narodila jsem se v pátek, takže mám smůlu. Já opravdu jak jsem byla v jakémkoliv místě, tak prostě, za nějaký čas se rušilo. Anebo natolik přeorganizovalo, že jsem z toho místa musela odejít, ne já ale všichni. A u nás třeba nabrali úplně jiný místa, na to přeorganizovaný, úplně jiný lidi, chtěli vyměnit všechny lidi. Takže to bylo poprvé. A bohužel teda za celou tu dobu co jsem nezaměstnaná od té revoluce, zatím je to vždycky tak. Jo, takže jako zaplat'panbůh se nedělají žádný dotazníky osobní na to by mně vůbec nikde nevzali, pro smůlu.

J: Hm, takže po revoluci se to stalo.

P: Po revoluci poprvé, ale vždycky se stalo, že ten podnik se buďto rozpadl úplně anebo se ... prostě úplně přeorganizoval, třeba z venkovních pečovatelek na vnitřní.

J: Hm...

P: Ale místo aby nás vzali, tak ty venkovní zrušili a místo nich vzali úplně jiný. Jo, ale zatím asi třikrát nebo čtyřikrát vždycky se ten podnik rozpadl.

J: A jak to na vás působilo a jak to vnímali vaši známí, vaše rodina.

P: V rodině jsem se tím moc nechlubila, jak reagovali? Maminka ustrašeně, tatínek už nežil, sourozenci nijak. Známí... Jak kteří. Ti zlomyslní známí ti dokázali znepríjemnit život ještě víc, ti dobří zn.. ti přátelé teda jako skutečně dobrý přátelé – vono všecko zlý je na něco dobrý – zase se ověřilo, kdo jsou skuteční přátelé, tak se mně snažili nějakým způsobem pomoci, ať už teda radou, pomocí jakoukoliv, jo. Třeba trošku finanční. No a ti zlomyslní tak jsem se aspoň představo.. nebo dokázala představit, že to jsou falešní přátelé. No asi tak. A jak to na mně působilo, já nepatřím k těm lenošným lidem, já si v podstatě vždycky jako najdu... jako já netrpím tím nějak tak, že bych neměla co dělat, že bych se nudila. Já ba naopak ať budu dělat cokoli ať budu v důchodu nebo kdekoli dělat já budu mít vždy *chut'*... do práce. Ale jako ten pocit, že si nevydělávám, jo že prostě v podstatě nemám peníze, když beru podporu a i když se umím uskromnit, je to strašně deprimující.

J: Když jste poprvé přišla o práci, tak to jste měla manžela nebo děti, nebo jste byla sama?

P: To už jsem byla sama a děti jsem nikdy neměla. (teď jsme přerušili záznam abychom se napily a paní mi sdělila, že je rozvedená.)

J: Takže, bavili jsme se o tom, že to na vás nepůsobilo zrovna příznivě... já bych se chtěla zeptat...

P: ...já bych řekla totiž, že jsem dost silná osobnost, takže já prostě... a tím že nemám ty děti... a že se musím starat sama o sebe, tak já prostě musím být silná osobnost – i kdybych jí nebyla. Ale depresivně to působí v každém případě.

J: A jak jste si organizovala svůj život? Že jste měla najednou celý den volný řekněme, že jste najednou neměla tu osmihodinovou pracovní dobu, která zaplňuje dost velkou část dne. Tak čemu jste ten čas věnovala?

P: No, já jsem totiž měla předtím maximálně vytěžující zaměstnání, tak jsem snad ani ne týden smutnila a chodila celá zoufalá a ani jsem neumyla nádobí pak jsem to zase dala všechno komplet dopořádku, no a sháněla jsem zaměstnání.

J: Takže hned jste hledala nové místo..

P: Hned..

J: Jak to teda probíhalo, když jste sháněla to zaměstnání. Sháněla jste přes nějaký úřad, nebo jinak?

P: Tenkrát to bylo těsně po revoluci, to byl takovej strašnej nápor, že jsme ani nikdo nevěděli jako... takže já jsem ten první měsíc ani na žádný úřad práce nešla. Tenkrát se to ještě jmenovalo mám dojem jinak. Já jsem až pak začala, nebo možná né měsíc celej ne, asi tři týdny. No a pak jsem teda došla na ten úřad práce ale tenkrát se to mám dojem jmenovalo jinak, já už to říkám podruhé ... Co jste se mně to zeptala?

J: jak jste sháněla tu práci. Jak to probíhalo.

P: Tenkrát už byly nějaký vývěsky po městě, tenkrát jsem ještě odebírala noviny, v podstatě tenkrát jsem na to měla, takže z novin. Jo... Aji u známých, po známých jsem se ptala a tak a to v podstatě platí doteďka takhle.

J: Takže...

P: ... Jenomže tenkrát to nebylo vyvěšený na těch úřadech práce, jak to je teď.

J: V návaznosti se chci zeptat, jakou práci jste si představovala, že asi byste chtěla byste chtěla hledat, nebo jakou byste byla ochotná přijmout. Jaké byly vaše představy, požadavky?

P: Já jsem předtím pracovala ve školství, já jsem učila na vysoké škole. Pak jsem pracovala v kultuře a já jsem třeba netrvala konkrétně tohledencto že bych dělala. Ale měla jsem praxi teda v kanceláři a to byla jako likvidátorka faktur, nebo fakturantka – něco takovýho. To už bylo jako ... hodně dlouho předtím. Takže já jsem hledala nějaké místo v kanceláři, ale já jsem ještě tenkrát byla ochotná a schopná se učit. Sice si myslím že schopná a ochotná jsem doposud, ale dneska jaksi už by si ale spíš poklepali na čelo kdybych řekla : já se chci učit dál, jo?

J: takže máte stále odhodlání se učit.

P: Ale za mýma zádama si stejně budou klepat na čelo, takže to je jedno. Ale takže potom jsem se nějak kolik mě bylo nevím 43 nebo 44, právě teďka mě to uniká... Já už su asi potřetí nebo počtvrté nezaměstnaná a mě teď uniká souvislost ... Když mě bylo 40 došlo k revoluci, což je teda ta nejnepríznivější doba pro ženskou protože ve 40 letech se těžko shání zaměstnání. A ještě v té době plné zmatků. Kdy se nevědo vlastně co a jak bude jak bude všechno uspořádaný tady.. ekonomika, situace politická . To bylo v tu nejmíň vhodnou dobu. A já vlastně poprvé jsem byla propuštěná ze zaměstnání...., vidíte to, poprvní to byla spíš taková revoluční euforie, když se propouštělo... Jo a najednou všichni chtěli soukromě podnikat a já jsem v soukromém sektoru nepracovala až pak všechny ta další se rozpadali.. Takže to je vlastně oprava trošičku k té první otázce... no a ... ehm... Já teď nevím přesně, ve 42 nebo 43 letech jsem se pak dozvěděla o rekvalifikaci. Ale já nevím proč mě...

J: Rekvalifikační kurz? To jste se k němu dostala jak?

P: Už vám to chci právě vyprávět. Já jsem o to požádala na úřadu, to byl ještě tady na Malinovského náměstí , vlastně to ani nebudete chtít vědět.. Já jsem tam požádala o tu rekvalifikaci, ta paní mě to strašně nedoporučovala a nakonec mě poslala k psychologce. A já jsem neměla představu o nějaké konkrétní rekvalifikaci, tak matně jsem uvažoval a o účetnictví ale já prostě účtařka nejsem. Já nejsem ten typ, co prostě sedí čtyři hodiny nad každým číselkem, zrovna tak jako jsme o tom spolu hovořili na úřadu práce - jako na pásu třeba, nebo u pokladny - to je vlastně taky na pásu - to já bych nedokázala dělat, já se po půlhodině začnu hodně plést, jo.. Prostě nedokážu vypnout myšlení. Víceméně, takže.. jsem došla k té psychologce a ona si myslela hned, že chci dělat marketing management. Já jsem to nepochopila. Jako ona říká – no když jste přišla sem... Tak já jsem jí vysvětlila situaci, že já jsem tam původně šla s tím, že mě tam posílá jestli jsem vůbec schopná se ještě učit já nevím.. Já jsej to přesně nerozlišila no jenomže ta psychologka brala jenom lidi, kteří chtěli dělat marketing managenent a nota bene tenkrát byl ministrem práce pan Miler to je dávno.. a ten nějak řekl, že Brno dělá pro nezaměstnaný málo, tak zaplatil tuším, že 60-ti lidem rekvalifikační studium. No a oni, na ten můj kurz, co jsem dělala, brali jenom vysokoškoláky a každej vysokoškolák musel jít za tou psychologkou a ta určila jestli teda tam ten kurz může dělat nebo ne, takže jsme si okamžitě vysvětlily, že mě posílá ta paní, co mě měla na starosti.

A ta psycholožka-zhruba v mém věku mi vysvětlila teda jak to je. Ta mi to velice schválila ať tu rekvalifikaci jdu dělat, a akorát se ptala, jestli chci jít radši dělat obchod nebo průmysl. A tak to jsme se v podstatě jednohlasně unisono dohodly, že průmysl v žádném případě, že přeci jenom na to já asi sotva budu, jako ženská. Takže rekvalifikaci marketing – management obchod. To jsem udělala, absolvovala jsem ten kurz. Takže jako... teď se nechci chlubit, ale v podstatě jako, řekla bych, že s úspěchem, alespoň tak jak to tam hodnotili. A pak jsem šla ovšem znovu na úřad práce..

J: Takže s tím rekvalifikačním kurzem nebylo spojeno žádné zaměstnání.

P: ne, ne, to byl jenom rekv. kurz abych snáz sehnala zaměstnání. A mě vlastně po chvílce pohovoru ta ... no ona jako ... hm jak jsme si vyjasnili situaci, jo proč tam vlastně jsem, tak mě hnedka doporučila ten MM, zeptala se mě jestli průmysl nebo obchod, snad jako jsem zaváhala.. tak ..dobrý... ale to jsme se pak shodly na obchodě. Ono to v té době taky byla dost nová situace. MM u nás sice byl a nebyl,jo... to záleží co si pod tím pojmem představujete. Takže jsem tu rekvalifikaci udělala, tam brali ale jenom samý vysokoškoláky a dva středoškoláky jsme tam měli, ale to bylo proto, že to bylo jako placený, jo.. takže já jsem.... jinak stál asi 10 000.ten kurz... nevím přesně, možná sedm.

J: Hm, to jste si ten kurz platila, nebo to platil úřad?

P: Ne, ne ani úřad to platilo tenkrát ministerstvo...

J: Ministerstvo..

P:To bylo právě ta výjimka tenkrát, jo

J: Hm.

P:No takže já jsem to ... tak já jsem šla znovu na úřad práce. Já jsem si ze začátku teda myslela, že bych hledat spíš tady v tom, když jsem ten kurz absolvovala a byl mi zaplacený. No a tam mě potkal ... já nevím jak se ten právník, doktor z úřadu práce jmenoval, ten byl u závěrečných zkoušek... no a ten se velice podivil co tam dělám, on si myslel že budu soukromě podnikat, on pak vymyslel dokonce soukromý podnikání, jak bych mohla soukromě podnikat, on to všechno vymyslel,.. a měla jsem si půl roku počkat než budou schválený příslušný zákony, jenže ty zákony byly pak zamítnutý. Takže jsem znovu dělala... Znovu jsem byla na úřadu práce, no já jsem teda toho půl roku taky na úřad práce chodila. Takže vlastně moje půlroční naděje padly a já jsem zase hledala (*smutně*). Pak jsem dělala nějaký čas v Alimě skutečně tu marketingovou pracovníci, ale oni tam nepotřebovali, on se ten náměstek dost nadchl – Alima tady v Brně Tuřany, jo... saláty z Alimy nebo takový, to znáte... Ale von byl strašně nadšený MM, tak že on mě vzal na úsek, já se teďka asi nevyjadřuju přesně, a vy to nahráváte... já nevím, to byl jako úsek obchodu, jo... ale zase přesnej název byl nějaký, ne odbyt, tak nějak.

J: Takže vy jste tam zajišťovala ty marketingové záležitosti..

P: No jenomže protože na to já jsem ????. nebyla, takže já jsem dělala odbytového pracovníka se zaměřením na marketing, takhle jsem měla jako smlouvu pracovní,jo aby se to teda vešlo do norem. Všecko bylo v pohodě, jenomže tam současně se mnou nastoupil nový ředitel a tam bylo moc PHP pracovníků, tak on bez ohledu na to, co byl v podstatě za typ... hlavně ty nový, ne vyhodil... Prostě hm.. dal nám výpověď,jo.. Ve zkušebn..Především napřed jsme byli ti, co byli ve zkušební době... pak ti ostatní. Já nevím nějaký důchodce, s důchodcema nějakýma s těma novýma, to aji udělal i vlastní sekretářce jo? Takže to jako nebylo nic, ... nebyl proti mně nikdo zaujatej...No, takže jsem byla znovu nezaměstnaná. A tenkrát mě ten náměstek, ještě ale pomáhal hledat zaměstnání. Jo, on byl fakticky se mnou spokojený.

J: Teď se v tom trochu ztrácím, takže ten z té práce, jak jste dělala v tom marketingu – ten pan náměstek vám potom pomáhal shánět práci

P: No, ano, já jsem pracovala pod ním, pod tím náměstkem a on tím pádem, že ... on přišel za mnou a říká: „Tak jsem vás přece jenom neubráníl“. No a on mě pak na základě toho pomáhal

shánět zaměstnání. My jsme si občas zavolali, jo. Já to říkám z toho důvodu, že jsem možná trošičku ješitná, ale abyste věděla že prostě, když jsem ztratila zaměstnání, tak jako... ehm, já jsem třeba i ze začátku i byla oceněna, i když jenom ústně, ne finančně, jo.. Ale člověku to sebevědomí to podpoří. Teď už je to něco úplně jiného a o něčem jiném, protože já jsem potom z čirého zoufalství, šla půl roku, ani ne.., prodávat autosoučástky. A to jsem bezpečně věděla, že prodavačku dělat nemůžu, a navíc teda..

J: To jste prodávala v obchodě, nebo jste ...

P: To se zase rušila, to se zase rušila, prodejna autooprav nějaká a ty přebytky se prodávaly, tak nějak to tam bylo – to byl nějaký přidružený obchod.

J: Takže jste prodávala v pevném obchodě.

P: ... v pevném obchodě, jenomže já jsem tomu stejně nerozuměla, takže to byl zmatek nad zmatek. Takže po půl roce se zase všechny přebytky prodaly. No takže... ehm... A navíc ta opravná taky padla a ta majitelka toho obchodu se zaměřila úplně na jinou výrobu. Takže to byl první takový... v té Alimě tam potřebovali více řidičů a jako manuálních pracovníků, tak tam to bylo z toho důvodu. Pak jsem byla zase dva nebo tři roky nezaměstnaná, no a to je zase k tomu co jste se ptala ze začátku, prostě ta šikana těch rádooby přátel mě dohnala k tomu, že jsem šla dělat opravdu pečovatelku.

J: Jak vám to dávali najevo, to přátelé?

P: Já už jsem je od té doby nenazývala přáteli, ale ti bývalí přátelé : „No něco dělat musíš! Hlavně když budeš dělat, to je jedno co budeš dělat! A já říkám: „No a to je taky jedno, jestli se užívím?“ ... „No to je úplně jedno co budeš dělat a kolik budeš brát peněz!“ Jim bylo úplně jedno jestli budu na ulici, hlavně když budu dělat. Jo? Jenomže tenkrát už mě bylo tak 45 to už jsem věděla, po těch pěti letech... takže to jsem dělala v 42 ten rekv. kurz – byl půlroční, to jsem vám zapoměla říct.. takže to já už jsem věděla, že ono to takhle jednoduchý není.. navíc to byli většinou lidi... ehm ... já se nechci teďka zapovídat.. ale já prostě ve snaze... Já přece nejsem namyšlená inženýrka, tak se budu sklánět k těm vyučeným prodavačkám a uklízečkám a podobně... A to byli právě ti, co mě nutili ať jdu dělat cokoli. Jo, já třeba dneska odstupem deseti let, je jasný, že oni prostě se hojili (*není rozumět*) Jo tak ať inženýrka jde konečně dělat rukama.. jo... ona to samozřejmě byla blbost, ale ... ale ti mě právě pořád : „A co chceš dělat? A vždyť seš na úkor společnosti, tady vyjídáš stát! To máme všichni na tebe doplácet?!“ Jo a takovýhle! No ...tak třeba když mě jedna pozvala na oběd, já jsem od té doby nikam na oběd nechtěla jít, tak ona pořád: „Najez se, najez se! Ať nemusíš zejtra jest!“ Tak jsem se jí zeptala jestli si myslí, že jsem velbloud dvouhrbý nebo lama... to ona hned nepochopila... až za chvíli... A od té doby jsem v životě od nikoho pozvání na oběd nevzala. Kromě jako svejch hodně dobrých přátel, kteří se vyklubali, když jsem dělala tu pečovatelku, tak já jsem se tam víceméně skamarádila s jejich kocourem, ale úplně hrozně... ten kocour opravdu, když jsem měla přijít, on mě vyhlížel, jo... tak ti, třeba když mě pak pozvali na oběd... oni Matýska volali na oběd, tak že to bylo takový kulantně zaobalený, takže já jsem šla na oběd, když tam Matýsek žral ze své misky...

Ale ...jako pro mě to bylo hrozný... Dneska strašně lituju, že jsem to udělala proto, že pak teda ...oni si pak postavili penzion nebo co to je, ta firma... No a ty venkovní pečovatelky, jako všem nám dali výpověď, oni postupně některý odcházely a my co jsem zbyly poslední tři tak nám dali normálně výpověď. A já mám teda kamaráda právníka, oni nám nechtěli dát odstupný, takže já jsem si vybojovala sice sama, ale já jsem měla obrovský zázemí v tom kamarádovi právníkovi, který mě vždycky něco poučil. Říkal: „Holka, já mám z tebe radost! Já mám z tebe radost!“ takže oni vlastně... To zase je jeden z těch dobrých kamarádů, on pro mě v podstatě nemůže nic udělat, jo.. ale on když je potřeba on teda podpoří...jo... To on: „Nevykládej, nevykládej, já si tě vážím!“ Jo prostě takový... To je z těch dobrých přátel. Takže jsem potom odsud odešla a znovu jsem sháněla zaměstnání. Tam jsem začla intenzivně shánět až zase po měsíci, sice jsem šla na úřad práce hned... A tenkrát to ještě bylo tak, on

nám to odstupné slíbil, ale nedal nám ho hned, takže já byla 2 měsíce úplně bez podpory, protože ten, kdo dostal, ehm... ten, kdo dostal odstupný, tak neměl nárok ty dva měsíce na podporu. Ale on nám, nevím jak prostě, to odstupný dal až za dva měsíce, to znamená já dva měsíce byla bez prostředků. Tak jsem žila z toho, co mě kdo dal. A domluvila, jsem si na plynárně, elektrárně a u nájmu, že to prostě zaplatím až za dva měsíce.

J: To vám vyšli vstříc?

P: Tam mě vyšli vstříc, jo... takže můžu říct, že se velice vyplácí složenky platit včas, plnit příkazy domovní a takový, nebo domovní řád... protože díky tomuhle, já opravdu jsem platila zpětně po dvou měsících nájem.

J: Takže to bylo na základě toho, že jste tam měla dobré jméno...

P: Já jsem tam měla dobré jméno, takže na základě toho, tak zase, že ...vždyť já jako jsem... to svý povolání té vysokoškolské učitelky, té odborné asistentky milovala. Tak abyste to nebrala jako, že vás chci poučovat, jo... Ale pak teda jako vyšli mi vstříc. Je teda jako pravda, že když jsem té paní na to – to nebylo bytové družstvo, já nevím co to tenkrát bylo, teď už je to zase nějaký třetí název... - ale pořád stejná paní, tak je teda pravda, že jsem se tenkrát rozbrečela do toho telefonu, ona mě ještě chlácholila: „ Tak neplačte, vždyť to se všechno dá domluvit, vždyť to tady je v mé moci, já si to tady poznamenám“. No, jenomže já jsem to chtěla honem honem zaplatit, takže jsme dostali 1. března – to odstupný, tak jsem to měla domluvený tak, že ještě hned jsem šla tam, zaplatila jsem ty bloky - z toho odstupného - ani jsem nečekala těch dalších 14 dnů, a dostala jsem potvrzení. Bylo to prostě úplně v pohodě. No a tenkrát, já sem z toho byla teda dost hodně špatná... *(přerušily jsme nahrávání a napily jsme se ...)*

J: Takže vy jsem říkala, že vám takhle vyšli vstříc, v té situaci, že jste neměla prostředky na zaplacení nájmu...

P: To bylo ale jednou jedinkrát. Co jsem neměla žádný prostředky. Ty dva měsíce, ... než jsem tam zašla, vysvětlila jsem jim, že teďka nemůžu ty dva měsíce zaplatit. Takže to bylo jednou jedinkrát, co se mě tohle stalo a že mě vyšli vstříc. Pak ještě jednou, když jsem byla víc, jak měsíc v nemocnici, ale to už zase je jiná kapitola.

J: A potom, tedy dál ... vy jste říkala, že ...

P: Pak jsem poplatila zase ty dluhy, protože jako ty 2 měsíce, co mě kdo dal - oni mě to nedali ti lidi, oni mě to ve většině případů půjčili. Jo tak já jsem poplatila dluhy, zaplatila jsem zpětně nájem, inkaso a byla jsem zas bez peněz, jenom na podpoře. A neměla jsem další zaměstnání. Já jsem tu pečovatelku dělala asi 4,5 roku, necelejch pět, jo... a tam teda jako...

J: Promiňte, to jste byla zaměstnaná přímo v nějaké agentuře, a ani vám sháněli klienty...?

P: To nebyla agentura, to byla... nebo vlastně ..já nevím... co to vlastně bylo tenkrát. Oni sháněli ty klienty a my jsme chodili jako po domech, nakupovat jim, umývat je tu základní hygienu, no, ale jako dřina to byla teda dost velká, protože ať bylo horko nebo zima, tak prostě z tepla do zimy, z tepla do zimy ... a mě právě jako taky vyskočil vysoký krevní tlak, i když já spíš myslím, že to bylo jako spíš psychickýho, protože tam jsem si taky užila svý. A navíc já su tak trochu nasákavá houba, jo... takže já, když budu pracovat s nemocnýma, tak já nasáknu těma jejich bolestma. A zrovna tak, když pracuju s veselýma, to se mi stávalo třeba, když jsem učila ve školství, tak jsem těma šudákama tak nasákla, že prostě mě absolutně nic nemohlo porazit. To se mi jednou stalo, že jsem... byli tam lidi asi tak středního a staršího věku a já v té rozevlátosti říkám: „Já strašně miluju mladý lidi a kočky!“ Oni na mě chvílku koukali... mě to došlo, co jsem řekla... a říkám: „Nene, já miluju všechny lidi.“ *(S úsměvem)* Takže.. asi tak... takže potom, když jsem dělala tu pečovatelku, tak jsem asi.. no prostě k 31. prosinci jsme dostali všichni tři výpověď – teda ti poslední. Pak ty dva měsíce, tak ten jeden měsíc jsem teda ani místo nesháněla, já jsem byla v takové strašné letargii. Jednak jsem byla strašně unavená, teď najednou mě to jakoby, tam jsem se hodně teda nadřela. Takže mě aji vypadlo .... , ten jako , že bych si měla taky něco udělat doma. A navíc tam byla teda taková

ta strašná letargie, taková otupělost.. *pauza* ... Já jsem věřící, křesťanka. A tohle bylo taky křesťanský... já nevím ... sdružení... nebo jak to honem nazvat. A prostě já jsem s nima s tím že když tak něco takovýho říkali – „Vždyť vy to děláte z křesťanský lásky!“ Já říkám : „Vy jste teda dobří!“, v sobotu a v neděli mě nutili dělat zadarmo... jo... Tak jsem říkala : „Tak fajn takže a jako v sobotu a v neděli se pomodlím a budu jako po večeři, nebo jak?“ Jo, a vím bezpečně, já jsem se pak na to ptala, vím bezpečně, že jsem měla pravdu já. Jo. Pak ten měsíc jsem byla v takové strašné letargii a v takovým rozporu hrozným. Já samozřejmě teďka... *pauza*... Já jsem se do toho totiž dost zamotala. Já jsem před tím před váma vůbec nechtěla říkat o té víře. Ale... ten měsíc byl pro mě.. já jsem se musela trošičku nadechnout a zvetit. Ano samozřejmě, že jsem šla hnedka na úřad práce, to ano, ale já jsem ten první měsíc nehledala místo. Já jsem prostě, úplně jsem byla.. teď už to bylo vlastně poněkoli kátý, co zase teda jsem nezaměstnaná a zase teda protože oni se přeorientovali a zase teda... no ... a ...

J: Takže jste se snažila trochu si chvílku vydechnout...

P: Ano takže měsíc, ano měsíc jsem nehledala práci vůbec... nebo vůbec... prostě když ... no ... prostě ten měsíc... já jsem se potřebovala zregenerovat v tom lednu. A tak už koncem ledna, začátkem února jsem zase sháněla zaměstnání už... Asi po dvou letech jsem skončila u té bezpečnostní služby. Ono se to jmenuje, já jsem nad tím dlouho přemýšlela Soukromá bezpečnostní služba, ono jich je tady několik v Brně. ... *Pani je vyjmenována* A mám dojem že jsou různě zaměřené. To když jsem se potkala s lidma ... tak jsou zaměřené na různé činnosti, my jsme byli spíš jako hlídací služba, že jsme hlídali objekty. Jo.. a to zase znamenalo zase chodit na obchůzky, jako třeba i v noci. A ... já prostě strach nemám, já nejsu bázlivá. Ale taky se zbytečně nevystavuju nebezpečí. Ono v tom je velkej rozdíl. Takže prostě takoví zase ti, co mě nutili dělat prodavačku, právě z těch rádoby přátel, oni mě třeba ledasco dali: „Na tady si vezmi kompoty, a tohle vem si, jo a zase, ale měla už by si dělat tu prodavačku.“ Ono to je takové rozporné člověk najednou.. já nevím, najednou mám si ten kompot vzít, nemám si ten kompot vzít?? Mám si ten česnek vzít nebo si ho mám radši odepřít. Jo, rozumíte, peníze jsem neměla, nebo prostě té (*není rozumět*), když člověk žije sám „jo ... takže ... jako ... hmmm. Tihle lidi mi říkali: „A to se nebojíš?“ Ale to už jsem pak říkala: „Ale jo, já se bojím, ale žaludek chce jest!“ Jako to oni nepochopí. A zaplatit nájem a inkaso taky musím, to především. Takže tam jsem se zase setkala tam chodili lidi takoví všelijací, tam vopravdu ... to nebyli všichni jako kriminálníci, nebo tak, ale takoví všelijací živlové. To už jsem vám popisovala. Tak se tam sem tam našel někdo rozumný, tak jsem se tam setkala s jedním... ehm... byl to inženýr z Ruska. Češtinu ještě trochu prokládal s ruštinou, ale v mém věku, já jsem vlastně uměla perfektně rusky, takže mě to nevadilo. A ehm.. třeba ten mě dokázal hodně povzbudit, tak ale s tím jsem se sešla jen jednou, na jedné jediné směně. On jako pracoval ve stejné firmě jako já, ale pracoval na úplně opačném konci Brna. Úplně na opačném konci Brna. Takže... já jsem tam... Totiž to dopadlo, tak že jsem tam měla zůstat ten den sama dopoledne, ale to nebylo možný. Nemůže tam jeden člověk zapisovat auta, otevírat autům, odpovídat na dotazy, nasměrovávat lidi, plnit... jo, to prostě není možný. Jo, takže aby nedošlo k nějakýmu zmatku, tak mě tam poslali, on byl ještě po noční. Takže já ho poslala něco udělat, akorát když teda, nebo on sám šel, já jsem mu říkala: „Prosím vás radši tady sed'te a radši odpočívajte.“ Jenže on byl po noční směně, takže... hm ale jako byl tam se mnou, jo.. to znamená, že kdyby se cokoliv stalo, tak jsem tam nebyla sama. Takže při tomhle povídání tak jsem si vlastně říkala, že člověk může hledat vlastně dobrýho člověka všude kam přijde. Což je pochopitelný, což jsem věděla, ale zase to pro mě byla trochu vzpruha. No a tady tahle bezpečnostní agentura.. já mám dojem, že ona už úplně neexistuje, prostě začala právě ztrácet klienty, to znamená ona potřebovala míň a míň lidí. No a oni si tam radši nechali alkoholika, ale to byl alkoholik, který potřeboval 2-3 litry vína denně, jinak se klepal jak ratlík. Jo.. a to byla obrovská závislost.. a já když jsem tam odsud odcházela tak ještě jsem cosi tohle a on mi říkal.. ale ne ve zlém... já jsem odcházela v dobrým, a on mě říkal ještě ten

vedoucí té agentury mě říká: „Nebuďte z toho smutná, teď si vás chvílku vezme na starosti stát a čas os času se rozjedem a my vás třeba vezmem zpátky.“ Jo..a já jsem šla k tomu vedoucímu a brečela jsem zas, jo ...no a tady o tom mě řekli, že s ním mají svý úmysly. Oni ho chtěli zřejmě vyhodit, protože neřekli jednu jedinou větu, řekli toho trošičku víc a on teda pak odešel sám. Přišel do jiné bezpečnostní agentu a tam ho vyhodily úplně kvůli alkoholu. Teď už je zase u jiné bezp. služby, takže já se třeba bezpečnostním službám teď vyhýbám, i když nejsou všechny bezp. služby všechny stejný... S tou, kde já jsem pracovala jsem se já rozešla ve velice dobrým. Jako tam mně třeba odstupný nedali, protože mně rovnou řekli, že nato nemají a já zas - dali jste mi takovou výpověď, že já se nemůžu bránit. To už jsem věděla, to už zase, ...oni mi nedali výpověďní dohodu, ale oni mi nabídli jiný místo, takový místo, který já jsem nemohla splnit. To znamenalo dojíždět na druhý konec Brna , ještě. Já bydlím v Králově poli a znamenalo, tam jak je Hájecká dojíždět. Černovice a tam. Víte kde je Černovický blázinec?

J: Ne.

P: První Brněnská. Bejvalá, no takže Olomoucká, a tam a takže ještě kus, hodně daleko za tím, jo...Kde je Královo Pole, to víte...

J: Jo, tam jsem bydlela na kolejích.

P: No, takže...takže...jako to bylo prostě neúnosný tam dojíždět a dělat dvanáctky a čtyřadvacítka a noční... A přestupovalo se kdesi...já nevím... já jsem tam párkrát byla taky na záskok, ale to prostě bych úplně nezvládla, když už su sama. Jo, protože já doma si to taky nemůžu nechat, aby mně tam skákaly blechy. Já jsem opravdu občas uvažovala jestli si mám něco uvařit, nebo se jít vyspat. Anebo... jo, rozumíte, čemu dát přednost. Protože tam se opravdu dělaly čtyřadvacítky a šestatřicítky.

J: Takže měl člověk málo času na odpočinek...

P: Takže na odpočinek nebyl vůbec čas, v podstatě. Tam jsem dělala asi rok a půl. Tam se dělaly opravdu čtyřadvacítky, pak třeba 12 hodin volno, dvanáctka, jeden den volno a další čtyřadvacítka. Jo...mě se potom přidala arytmie srdíčka po takovýhde záběrech. Ono to fakt je náročný. A ty přechody z tepla do zimy, třeba v noci, jako třeba z teplé vrátnice jít na obchůzku v tom mrazu. A já jsem to nedokázala...jednak...nedokázala jsem to zas tak gór moc ošidit. Samozřejmě, že třeba měla jsem s sebou... když jsem, ..alespoň dvakrát za noc jsem musela jít i do těch temnejch koutů, tak jsem samozřejmě měla s sebou baterku. Takovou tu velkou, víte jaká je to. Ta nabíjecí.. Tu sej samozřejmě s sebou měla, když jsem si to tam prosvítla, že jsem tam nikde netápala, nebo tak. Jo..bez psa...právě tam ten...ten ruskej inženýr mě poučil, prostě absolutně nepoužívat sprej, vysvětlil mně taky proč, i když jsem ho u sebe měla. Protože záleží na... než já zjistím kudyma vane vítr, abych se tak otočila k tomu dotyčným, tak abych si nenašplíchala sobě, jo..Tak bych brečela já a ještě možná naposledy...A ještě by mně něčím klepl. Zrovna tak nepoužívat tonfu, protože to je velice nebezpečný, já nemám tu sílu, třebaže jsem závodně střílela, ale nemám sílu takovou, abych udržela tu tonfu. Totiž z pistole je potřeba tady síla a tonfa víte co to je,takovej klacek – esembáci to mají taky, takovej ten černej klacek. Ten pendrek takovej , ono to vypadá jako takovej pochroumanej meč. Takže to je ta tonfa.

J: To jsem nikdy neviděla.

P: Je to pěkně tvrdý, s tím se dá fakt zabít. To když někdo hmatne, potom, nějakaj silnej chlap, tak mně to z ruky vyrve, protože já nemám zase sílu v paži, v celé, jo...Takže jako...ten mě dost hodně takhle jako poučil, co mně jiní neřekli. No a ...

J: takže tam jste vydržela rok a půl a bylo to v podstatě tak, že jste chodila z práce domů a zase zpět.

P: A zase zpátky. Takže tam to bylo děsný, ale jako tam.. oni ztráceli klienty, tak prostě dávali výpověď tak různě. No a tam, jak jsem pracovala já, tam to mělo stejně za tři měsíce už končit. Ale skončilo to až za půl roku nakonec, takže toho posledního, co tam byl, tak za půl

roku taky odcházel. Ale jinam, zase třeba mně nemohli dát hlídat na kasárna, ve Slatině, protože, na ten objekt byli jenom po jednom a tam zase nechtěli ženskou dát samotnou. Takže oni opravdu, ..to bylo...., já jsem se s nima opravdu rozešla v dobrým. A vždyť říkám, já to nedokážu, ale oni : „Ale nebuďte z toho smutná, chvilku ať se o vás stará stát a tak za dva za tři měsíce se ozvěte, třeba se mně podaří něco sehnat a vezmeme vás zpátky.“ Jo a tak, jenomže já už jsem o to neměla zájem, protože to už teda jako srdíčko dělalo cirkus a můžu vám říct, že já su teďka dva roky nezaměstnaná a mně teprve teďka tím druhým rokem zabraly prášky , které na tu arytmiu beru. Takže ten první rok ani mě nezabíraly, teda nezabíraly... Ono se to spravilo, ale vždycky na chvilku ale zase to bylo..tak zase ještě chvilku počkáme, ... a ono to zase přešlo za týden, a zase... jo.. a prostě, takže já už jsem věděla, co mi to dělalo, když jsem ty prášky na tu arytmiu začla brát, když se udělala ta arytmie, tak jsem vždycky říkala: „No ještě to není tak strašný, abych musela na pohotovost.“ Jako to poprvé. Takže já už jsem o tuhle službu ani neměla zájem, protože jsem si říkala, no tak co, no... J: To už není pro váš zdravotní stav...

P: Ono to ještě není tak strašně zlý, teď už se to ustálilo,... takže nevím jestli by mně to dovolil lékař, nebo ne..Teďka. Tenkrát on váhal, on mě to nechtěl dovolit. Pak mně to teda dovolil, na zkoušku..Pak při té arytmiu, když mně začala..tak ještě nějak se to tohle, no a pak za půl roku jsem odcházela úplně, ještě to asi víc jak půl roku trvalo, než ty prášky začaly zabírat.. na 98 procent, no tak na 100 % není nikdy nic..Ale ...Hm..takže to bych stejně už dělat nemohla. Jenomže navíc ještě, když já teďka řeknu, že jsem poslední..vlastně rok a půl vlastně dělala tu bezpečnostní službu,předtím jsem byla dva roky nezaměstnaná, čtyři roky jako pečovatelka, to máte...šest a čtyři je deset.. a teď zas dva roky, to je dvanáct ...jedenáct, počkejte,.. to ještě není dva roky co jsem nezaměstnaná. A před tím tak.... Jedenáct let vlastně já jsem se nedostala k počítači. Jo...Rozumíte..mně se teďka bude strašně těžko něco shánět. Já jsem se nedostala k počítači a v podstatě málokdy se dostanu do hovoru s vysokoškolačkem, kde teda...onehdá jsem se dostala...

J: Mezi vašimi známými nejsou vysokoškoláci?

P: Jsou, pár vysokoškolačků, ale mezi mými známými jsou většinou středoškoláci a většinou důchodci, takže ti co jsou..jako ti středoškoláci oni jsou inteligentní, ale tím pádem,třeba že já su nezaměstnaná, tak ti důchodci oni mají třeba vnoučata, nebo teď ty vnoučata čekají, tam ta jedna holčina, s kterou jsme se hodně stýkaly, tak oni na mě nemají tolik času, takže já... vlastně když jsme se spolu daly do řeči na tom úřadu práce a viděla jsem vlastně, že si docela povídáme, (*Není rozumět*)ale já se tím zase trošku zvetím, asi tak...Ale jako na to si nestěžuju, já jenom chci říct, že přece jenom já jsem vypadla z toho kolektivu těch více méně homo sapiens.

J: Z vaší skupiny, se kterou jste si rozuměla..

P: A je teda pravda..

J: Takže vám tak nějak chybí tahle komunikace.

P: Chybí, hodně mi chybí. Ale i mně samotné osobně chybí, což ovšem zase působí další změny tím, že já ztrácím sebevědomí.. Jo... mně to totiž strašně chybí. Nedávno jsem se přistihla, vedla jsem takovou jakousi debatu s vysokoškolačkama a najednou a teď já jsem si vzpomněla,..... snad dneska dopoledne, a teďka říkám: „no jo“ teď jsem si cosi říkala... „no jasně, teď tohle, et cetera et cetera...“ Teď jsem si říkala, ježkovy zraky, co já to melu, proč já mluvím latinsky...? Pak mně to došlo... Já už zase jsem se na chvilku dostala s někým kdo teda používá ty cizí slova, jo ... a tak najednou et cetera... A tak jsem si uvědomila, já jsem si nemohla vzpomenout a tak dále, jo... Takže.. Já jsem si vlastně... ale mám dojem, že to bylo dneska dopoledne, co jsem tam dělala... že jsem si uvědomila, že mně teda opravdu tadyhle tenhle kontakt strašně chybí. No a to je právě to, co jsem vám říkala, že já prostě stejně budu muset díky tomu... jako, až půjdu do důchodu, tak ráda si někde seženu nějakou brigádu. Možná to bude snazší než teď....(*Pauza*)

J: Jestli ještě můžeme pokračovat, mně by třeba zajímalo ... když já vím, že ta podpora není moc velká, jak jste s tím vyšla, nemusíte nějak konkrétně, ale jestli třeba jste se musela hodně omezovat a když jste měla práci jestli to bylo lepší?

P: Ne, já vždycky, když jsem měla práci... Já totiž mám takový měla to štěstí, že vždycky, když su zaměstnaná tak za minimální mzdu. Ta minimální mzda i tak... takže to nebylo o moc víc než teď. Já když jsem dělala ty čtyřadvacítky, tam jsem musela odpracovat 300 hodin měsíčně. U bezpečnostní služby. A za těch 300 hodin měsíčně, jsem měla 8200 čistýho. Za těch 300 hodin!

J: Normálně se pracuje tak 200 hodin, ne?

P: 186. Ale to co jsem udělal nad 186 to bylo normálně placený, ne jako přesčasy. A soboty a neděla se taky neplatily jako přesčasy. To bylo 40 korun na hodinu a ještě nám za každých 12 hodin strhávali hodinu na oběd, přestože za nepřetržitýho provozu se to nemá! A když řeknu: „Já to nebudu dělat!“ Tak holt se nedá nic dělat – na shledanou, a když to podepíšu, tak pak zase se nemůžu bránit, v podstatě, jo? A taky jak se chcu bránit, když já vlastně..potřebuju se uživit. Takže ono to je totiž propletené. Takže těch 8200, to bylo...to bylo za 306 hodin. To byl můj nejvyšší plat, jinak jsem měla podle počtu odpracovaných hodin teda míň, tak 7 a půl čistýho. To bylo od těch 260ti do těch 300 hodin, co jsem odpracovala měsíčně.

J: Otázka je, jestli bylo pro vás motivací pracovat, anebo spíš, jestli ta podpora byla zhruba stejná...

P: Ne, podpora je asi 4100, nebo 4300 za tu dobu mé nezaměstnanosti. Předtím to bylo tuším 3800, teď je pořád myslím 4100. A protože já žiju sama a mám jednopokojový byt, tak mám nárok na příspěvek na bydlení, a tu podporu, když mně vypočítají, tak já beru stejně 4300 a něco. Takže celá moje podpora je něco malounko přes 5000. 5200 asi. Nájem, inkaso platím 3 a půl tisíce. Ale mám teda telefon, což se považuje teda spíš víceméně za luxus při pobírání podpory. Jenomže já si nemůžu dovolit bez toho telefonu být. Takže já jako...hm... musím strašně moc šetřit, strašně moc šetřit. A žiju hodně mizerně a když jsem byla zaměstnaná, tak jsem žila o malounko líp. Ale u mě hledání práce je spíš ta motivace. Já se neumím bránit, aby na mě kdekdo plivl, jaktože seš nezaměstnaná, všichni na tě doplácíme. Jo, to je jedna věc.

J: S tím se setkáváte, že vás berou jako přítěž?

P: Jo! Jako lenocha, jako přítěž. Jo...tak právě, že já se setkávám s tím, že mě někteří lidi, ne samozřejmě všichni, ani nemůžu říct, že by jich byla většina. Ale to, že se s tím setkávám, to jednak, aji sama se cítím hloupě. Tak a navíc já vlastně revoluce přišla ve 40ti, když mně bylo 40, já do té doby přece... u nás jakoby nezaměstnanost neexistovala. Takže si spíš zkuste vzít v úvahu myšlení těchhle lidí. A kdo není od přírody nefachčenko a lenoch, ten se na to bude dívat zrovna tak jako já. Asi, myslím si.

J: Dobře, vy jste říkala, že jste učila na škole... A tam jste se nějak nezkoušela, nebo tam není možnost se do toho školství dostat zpátky.

P: Není. Tenkrát když tam byl ...vedoucí, z jinejch důvodů a teďka zase z jinejch důvodů. A teďka, však víte sama dobře že tam obrovskej boj. A já navíc ...jako... no je teda obrovskej boj, takže já jako... já jsem ještě ta totality jednou zaváhala, že jsem mohla jít dělat, jako na vysokou školu, ale jenom výzkumnou pracovníci. A byla jsem přijata, jenomže tehdy jsem byla ještě vdaná, jaksi z rodinných důvodů jsem to nepřijala. Kdybych tam bejvala nastoupila, možná, i když oni zase výzkumné ústavy se taky rušily, tak že to máte jedno, asi.

J: Dobře... vy jste říkala, že vlastně celý ten systém je takový, že vždycky jste měla smůlu na takové krátkodobé zaměstnání...

P: Ale to není systém, to je asi smůla, protože ne každěj takhle dopadne. Anebo to možná není smůla, možná někde dělám chybu, já nevím.

J: Ještě, co si myslíte vůbec o tom, že když chcete pracovat, jste ochotna pro to něco dělat a pak získáte práci kde se strašně dřete, dostanete za to strašně málo peněz a navíc vám tam dávají takové podmínky, v podstatě nezákonné... Co říkáte na ten systém? V té společnosti

v Česku. Jaký na to máte názor? I v souvislosti s tou nezaměstnaností jestli ta podpora má být větší, nebo má být jiná?

P: Nemůže být.. Asi takhle podpora by měla být jiná, ale to bysme nesměli bejt český národ, takže vím o lidech, kteří jsou nezaměstnaní, ...berou podporu v nezaměstnanosti, vydělávají si, a ještě tu podporu berou a ještě... no prostě jsou na tom dobře, když jsou nezaměstnaní, jo... Jenom že to já nedokážu, to za první. Takže podpora by měla být jiná, kdybysme nebyli v Čechách, protože my jsme opravdu nějaký divnej národ. Víte jednou.. nevím kde to Gott zpíval a zpíval cikánskou píseň za hluboké totality. No a lidi v zahraničí mu tleskali, a říkali mu: jen zpívejte dál, zpívejte takhle dál pořád ve své mateřštině. Jo, takže já nemám nic proti romské komunitě, v žádném případě nejsem rasista, ale my jsme asi opravdu vedeni tak že, když to někdy člověk pozoruje kolem sebe, ne to, co poslouchám v televizi. Dejme tomu vy byste mně mohla říct, to co oni vykládají tam v televizi, to nemusí být taky pravda. Víte co vidím kolem sebe, co není přibité to lidé ukradnú, jak psal *Galuška (není rozumět)* jo a ošidit a prostě obejít zákony, na to my jsme mistři světa, takže... nezaměstnaní, kteří opravdu chtějí pracovat a jsou nezaměstnaní by měli dostat větší podporu aby měli lepší podmínky k tomu a více síly, aby si to místo hledali, ALE (*výrazně*) asi to opravdu není možný, protože zase spousta lidí to dokáže zneužít. Takže to je takový sporný..to je takový kolotoč. Jo.

Ona by možná ta nezaměstnanost nebyla tak veliká, kdyby ti lidi, co jsou dneska – vedou se jako nezaměstnaní – kdyby dělali nabílo, jak já říkám, ne načerno. Jo... je sice pravda, že oni by tam nebrali takový platy jako berou teď, protože jejich zaměstnavatel by za ně musel odvádět daň, takhle tam pracují načerno – neodvádí za ně daně. To je sice pravda, ale ...hm... tím pádem by byla ta nezaměstnanost – asi, já si myslím, že by byla menší. Potom teda se taky dost obcházejí zákony tím, že se berou jenom brigádní zaměstnanci, tam teda nevím přesně jak to je, ale...hm..ono teďka od října minulýho roku, nebo od listopadu, já teď nevím přesně, je nový zákon, že si můžete přivydělat 3000 legálně. No jo, jenomže za tři tisíce u nás většinou takhle málokdo vezme. Každý spíš tak vezme načerno, ale i tak jako zase někteří zaměstnavatelé se taky bojí brát načerno, to zase není pravidlem, jo.. a hm... a to opravdu jsou nejhorší, to já úplně soptím, takový ty herny, bary. Tam se nejvíce zaměstnávají načerno ti nezaměstnaní, přitom to jsou podniky, já nevím... já mezi...ten skutečnej bordel tam těch prostitutek a mezi tady ty herny bary kladu rovnítko. Možná bych taky neměla, já nevím, ale bohužel je to můj názor. Takže ..hm..jako možná by taky bylo.... to procento těch nezaměstnaných by bylo možná nižší... Co na to říkám. Ona umělá zaměstnanost taky nebylo to pravý ořechový. Hm...

J: Ono spíš, my jsme se tak trochu zamýšleli nad tím, co vy říkáte na ten systém, který je u nás, že dostáváte nějakou podporu a ta má nějakou výši, vůči třeba nějaké minimální mzdě, jestli vás, nebo jestli to lidi obecně motivuje.

P: Není to motivující, protože když byla 5600, to bylo ještě nedávno, teď je nějak přes 6000, takže já kdybych teď šla pracovat za minimální mzdu, nedávno jsem to počítala, tak bych měla asi 5800 čistýho a já mám teďka 5200 podporu. 600 rozdíl není motivující. Já hledám práci, samozřejmě, ale pro mnoho lidí to není motivující, protože já sice šalinkartu si musím kupovat, protože když sháním zaměstnání, tak tam jedu, tam jedu, tam jedu. To za první. Za druhý, když se chci vůbec aji s někým setkat, nebo potřebuju něco někomu někam jít vyřídít, já bych projedila strašně moc. Navíc teda teďka já můžu přeseďat z jedné šaliny na druhou a honím čas taky třeba jo.. Ale když budu chodit do zaměstnání, tak ...já třeba i na oblečení, dejme tomu, no nemusím toho mět víc, já stejně nosím všechno, co jsem od někoho dostala. Ale, ne tady prostě... těch 600 rozdíl, když budu zaměstnaná a když jsem nezaměstnaná, mně se zdá dost malý.

J: To určitě, já bych to taky tak viděla. To rozhodně nějaký motivační rozdíl není.

P: Ono to ..mám dojem že bych měla nárok ještě na stovku, nebo dvě, příspěvku na bydlení, při minimální mzdě. Nejsem si tím jistá teďka. Něco málo tam je. Ale to je tak ponižující tam

chodit. To mě hrozně deprimuje taky. Každý měsíc odevzdávat potvrzení, že jsem zaplatila nájem, inkaso.

J: Takže na ten úřad musíte chodit jak často?

P: Na úřad práce jak si mě pozvou, to je tak jednou za 6 týdnů, asi tak přibližně, ale to potvrzení odevzdávám na národním výboře, protože tam, na obecním úřadě vlastně, protože ten mně teďka platí po půlroce.

J: Takže toto musíte pořád prokazovat a ..

P: A vyplňovat dotazníky, další každého čtvrt roku zase na příspěvek na bydlení, jo a prostě..

J: Moc na to nemáte žaludek..

P: Nemám, nemám..možná že právě protože já na to nemám žaludek, takže možná i to mně brání v tom pak sehnat zaměstnání. Lidi, co mají ostrý lokty a nulový svědomí, jsou na tom vždycky líp.

J: To je otázka, v té naší společnosti asi jo. Já bych se ještě zeptala. Vy jste tady říkala jak s tím vycházíte a tak podobně, co byste si představovala jako nějaký ...pro vás ideál. Co byste považovala za nějakou optimální životní úroveň, že byste nemusela tak šetřit a mohla byste si pořídit, co byste potřebovala i chtěla.

P: Abych si mohla pořídit, co bych chtěla, včetně toho, že... já nevím.. já zas nemám potrhány záclony, říkám například nakoupil nové záclony, obnovit trošku byt, protože vlastně mně už je teda šestapadesát. Takže v padesáti se říká, že si lidi pořizují další výbavu. Takže to bych potřebovala vydělat aspoň 20 000 měsíčně. Ale vzhledem, k tomu, jako že teda jsem zvyklá šetřit a pořádně šetřit, i třeba těch 10 - 12 000 hrubého, ne stačilo, ale já bych aspoň měla na všechno. Aji na jídlo aji na léky.

J: Na ty léky musíte přispívat asi docela hodně?

P: Já si tam jenom doplácím něco, takže zatím jsem měla to štěstí zase. Já vlastně s tím zdravím, když to tak vezmu, jsem měla štěstí, přece, ty léky, co беру tam jenom minimálně doplácím, pak teda беру ještě nějaký jiný léky ... spíš gynekologickýho charakteru, kde si platím, jo..Hormonální léky, na který si musím dost doplácet, aby to zase nevyznělo teďka špatně. Vlastně občas беру aji prášky na spaní,protože.. já totiž jsem... No to ještě další zase problém u mě, já jsem takový ten, ...každý má jiný dispozice. Já si myslím, že ty dispozice mám hodně velký, já jako když budu 14 hodin muset přemýšlet, tak jaksi budu unavená potom a nebudu moct usnout. Ale já víc jak dvě hodiny pracovat bez odpočinku nedokážu. Jako fyzicky moc disponovaná nejsem. Já dokážu zase pracovat... já nevím..14 hodin, hm..ale.. nezvládla bych asi 14 hodin pracovat. Já jsem víc takový .. mě daleko míň unaví myšlenkový, ...rozumová práce. Takže já si spíš takhle rozumově disponovaná a když pak mám nějaký stresy a je s tím jako (*není rozumět*), nebo tak... já nemůžu usnout, tak ...něco na tu noc polknout musím. A to se vždycky všecko platí..

J: Mě ještě napadá, vy jste říkala něco o tom počítači, že s tím nemáte žádný kontakt.

P: Já nemám kontakt s počítačem

J: Vy třeba máte možnost, kdybyste chtěla na tom úřadě nějaký rekvalifikační kurz, to pro vás...?

P: Já už nemám, já už jsem jednu rekvalifikaci měla, tak už nesmím mět další, protože ta rekvalifikace, já jsem se....

J: To byste si už musela platit sama..

P: To bych si už musela platit sama, na to já zase nemám. Protože jednak jsem rozvedená, jednak jsem žádný peníze nikde nezdělala, rozumíte takže ...já jsem vlastně takový ten typ...

J: Takže to vás drží tahle situace

P: v kleštích

J: díky tomu, že nemáte peníze, nemůžete se dále vzdělávat

P: Já mám známýho, který učí na vysoké škole... jako počítače-informatiku, a jedna známá, taky taková známá hyperaktivní žena s ním domluvila, že mě naučí pracovat s počítačem.

Když jsem viděla jak on chudák, s jakou ochotou a láskou mi nabízí: „Jasně, já Vás to naučím.“ Já když jsem za ním poprvé přišla, ..já jsem... jenom, že se mu mám ozvat... On mně řekl: „No Zita mně říkala, ... teďka prostě...“ Úplně s takovým nadšením ..A po hodině mi povídá: „Vidíte to, že jste ještě všechno nezapomněla!“ Já jsem zřejmě totiž předtím uměla jenom Word. Nevím jestli se to takhle vyslovuje..

J: ano.

P: Pak ale mně kdysi, já jsem ještě si podávala, ... byla na dvou... hm jak se jmenují ty pracovní agentury ... jedna je na Brandlové... agentury práce..

J: Pracovní agentury, to nemusíte přesně.

P: Já jsem ve dvou byla a tam mně doporučili, že by bylo dobrý, abych uměla ještě Excel a Windows. Teďka já nevím, co jsem uměla původně, teď jsem to popletla.

J: To nevadí.

P: Word, Excel a Windows, že bych měla umět. Tak já jsem mu to tehdy takhle říkala a on mně během hodiny ještě ty další naučil. A říkal: „No, vidíte jak jste šikovná, vidíte, že jste všechno nezapomněla. A teď to jenom chce sednout k počítači, abyste to zase nezapomněla.“ Já jsem mu to neřekla, že nemám počítač, mně ho bylo líto. On chudák byl opravdu takovej ohleduplněj, přitom mladej kluk, mu ještě není třicet. Jo... On byl takovej ohleduplněj, takovej příjemnej, milej, tak já jsem se mu nepřiznala, že nemám doma počítač. Tak kam teďka mám jít.. Zrovna tak já bych se strašně ráda naučila pracovat s internetem. Ona by se semtam ta dvacka ušetřila, abych si šla něco někde najít na internetu, ale já nemám kde kde, kdo??? Kdo mně to naučí??? Hodina internetu vyjde kolem 20ti korun. ...

J: Myslím, že v Mahenově knihovně..myslím, že tam jsou docela ochotní ...

P: Jenomže to je zase... já bych mohla poprosit, on by mně možná .. já nevím.. já za svejch bezesnejch nocí ... když nemám na prášek na spaní (*smích*) a nemůžu spát, tak vymejšlím... Pak si v jednu hodinu v noci stejně ten prášek na spaní vezmu a do rána to zaspím. Ale ať už by to bylo kohokoliv, uvědomte si jednu věc - já mu su zase zavázaná.

J: Tomu rozumím..

P: Rozumíte. A on tedy nikdo komu jsem zavázaná, kdyby mně teďka slyšel, tak buďto uraženě odejde, nebo mně jednu liskne. Protože on přece ode mě nic nechce. Ale oni jsou jenom... Víte co? Já taky ráda dávám. ... A taky by mně vadilo, když by mně byl někdo dohaleluja vděčnej. Dobře, ale ono je něco jinýho dávat a něco jinýho je brát. To je zase jiná psychologie.

J: To asi vy takto cítíte. Ale ten internet, možná by vám to pomohlo při hledání práce.

P: To nevím jestli by mně to pomohlo, protože zase jsou lidi.. Zase jsem se už ..řekla jsem to před tou svojí jednou známou, která..oni mají počítač. Říkám: „ Mně by tak pomohlo, kdybych uměla pracovat s internetem.“ „A na co by ti to prosím tě bylo? Já ti pořád říkám, běž uklízet do školy.“ Já říkám, no tak na co by mně to bylo.. třeba bych tam našla nějaké místo. (*známá:*), „A tam tak nic zase není.“ A ona sama neumí ani s počítačem, oni ho doma mají, ona ani neumí s počítačem zacházet.. A já říkám: „Poslechni..“ A to jsem jí teda řekla na rovinu, protože jsem věděla sice, že.. věděla jsem proč mě odmítá. „jestli bych se tam nemohla naučit na internet?“ (*známá:*), „Ale ne ne ne, to oni tam mají,...“ ....takový dost publikovaný soukromý podnik, nemůžu jmenovat .... „oni tam mají všelijaký úřední věci...“ Prosím vás nezlobte se na mě, ale to má kdejakěj,... když jsem se učila ještě ty další dva programy na počítači, tam taky byly utajený dokumenty. Tak ten kluk seděl za mnou... To se dá přece zabezpečit...

J: Jistě.

P: Když jsem došla do Alimy, tak to jsem právě uměla čerstvě, no a ten náměstek, který mě přijímal, mě poslal za programátorem, aby mě naučil na počítači. Já jsem mu řekla, že to umím, a on když viděl, že se k tomu stavím... tak on mi řekl.: „Tak si tady klidně pracujte, víte, zkoušejte si to a já půjdu pryč.“ Jenomže on nikde nic nezamkl.. a já říkám: „Abych to

všechno nesmazala...“ A on : „Ne nene, tady na to nesmíte sáhnout a na to nesmíte, a tady si dělejte co chcete.“ Tak já jsem si tam chvílku hrála, a teď jsem si říkala safra, to je nějaký divný..to budu potřebovat na úseku obchodu??? A on za chvílku přišel a povídá: „Co děláte v dopravě? Tam přece pracovat nebudete. Párkrát někam ťukl, vrátil mě zpátky do obchodu a zas šel pryč. Za půl hodiny přišel a já jsem zase byla kdesi jinde. No dobře, ale on šel pryč chápejte... Já když jsem dělala na odbytu, tak já jsem na tom počítači měla jenom odbyt, tam by se mně to nemohlo stát. jo... Ale on měl centrální počítač, a tomu on mně posadil, a šel pryč, tak pak je jasné, že já jsem najednou byla někde jinde než jsem chtěla, protože jsem podniku nerozuměla, tak jsem to ani nevěděla že su kdesi na dopravě. Jo.. takže to bylo jediný.. Ale když někdo bude umět sedět u počítače..no tak on věděl, že ty základy umím. No a tam jsem seděla asi 2 hodiny a pak mě poslal nahoru, tam mně akorát holky řekly ty doklady jak oni tam zpracovávají, to byla další půlhodina a pracovala jsem. Po týdnu jsem uměla i věci, které tam neuměly všechny co tam byly, ty 4 holky,... a jenom dvě jsme uměly některý operace a to já jsem to tam znala po týdnu. Jo takže já mám technický směr školy vysoké... ..Jako moc dobře vím, že to nedalo tolik práce, se naučit. Já jsem po týdnu pracovala stejně rychle jako všichni ostatní a ještě jsem se naučila...tak o co jde? Jenomže prostě jsou lidi, kteří,...já už... ale zase jsou lidi, které třeba jsem se neodvážila poprosit. Jo, prosím vás máte doma počítač, máte internet, mohli byste mě naučit na něm pracovat? Já zase nedostanu odvalu z toho důvodu, protože si říkám: Oni se teď na mě naštvou...a co já potom... Jo prostě... já už dopadám.. už teďka, jsem v takovém stádiu, že bych strašně moc chtěla, ale už se bojím zeptat, abych prostě blbě nedopadla.

...

Já ještě než jsem nastoupila do té bezpečnostní služby, tak já jsem chodila.. ono se to jmenovalo intenzivní hledání zaměstnání a bylo to jak je Semilasso. V podstatě to byl kurz abychom si rychle-během měsíce- našli zaměstnání. Bylo nás tam jako hodně, pár teda žen s malejma dětma, tak ta doktorka je teda odradila, to radši se věnujte teda dětem. A bylo tam dost vysokoškoláků, a od nich jsem se teprve naučila, že vysokoškoláci nepůjdou kopat kanály, protože tam by je s jejich vědomostma nezaplátili. Od nich já jsem se teprve naučila: nezhazuj svý vlastní vzdělání, nezhazuj sebe – něco umíš. Ta lektorka mi to mezi čtyřma očima řekla taky. Když jsem pak odcházela na tu bezpečnostní službu, tak já jsem tam šla kvůli nějakému vyřazení, tam mně taky řekla: „Já nevím, jestli děláte moudře.. Jste vysokoškolačka.“ Ty lidi měli pravdu! Ty lidi měli pravdu! Já to vím, já je potkávám ještě taky zase občas na úřadu práce, když si tam něco vypisují. Jo..Já vím, že měli pravdu, ale možná měli větší podporu než já nebo... Já mám hodně pevnou vůli, ale asi asi se nechám zviklat. A tak teda půjdu dělat blbce, když teda su blbec, jo... (*smích*) Asi tak. Možná je to taky tím,

J: Jak to můžou hodnotit?

P: Přesně jak vy říkáte, možná že su taková, já nevím.. prostě dobrý.. No, ale tam, někdy třeba..jsme tam byli celý odpoledne nebo tak, nás někdy ta lektorka pustila k počítači. No a to bych nesměla být já, abych se k tomu hned nehrnula, ale samozřejmě, že jsem to mezi tím už zapoměla. Holky jakse to dělá? Tak oni mně to.. ta co u toho seděla to snad ani neuměla. Ale ty za náma: Hele to vymáčkni a tohle. No prostě tak jak je to na úřadu práce nám tam naskakovaly zaměstnání . Když jsme si chtěli nějaký řádek zvětšit, abychom viděli ty podrobnosti, tak jsme si to zvětšili... No a tak jsem se samozřejmě nasomrovala k tomu počítači abysem se k tomu dostala. Ale já su teda... i když vidím nějakou mechanickou hračku, tak to chci zkoumat, jak to pracuje. Tak jsem se do toho hnedka dala a říkám jedné holčině. Mladá holka, tak pětadvacetiletá. Táhlety si hledají na internetu, já to neumím. Tak co máš z toho – já tě to naučím. No a já kdyby bejvala nenastoupila do té bezpečnostní služby, my jsem se pak k tomu internetu už nedostaly ten den. Měly jsme tam jít za týden znovu. Kdybych tam bývala ještě týden počkala, tak ta holka mě to slíbila, my bysme řekli té

lektorce, a mohla jsem umět pracovat s internetem. Ono totiž na jednom počítači byl internet a na druhém byly tyto nabídky. A tam seděli dva kluci vysokoškoláci přes matematiku, i kdybych jim řekla, kluci, prosím vás, tak taky určitě jo. Tam jsem si troufla když ta mladá holčina řekla, že to nic není, to já tě naučím. Jo a už jsme čekaly až ti kluci vypadnou, že mě naučí pracovat s internetem. Takže já teda nevím, jestli jsem takovej smolař..

J: A když už jste pak odešla do té práce, to už jste tam nechodila, to už jste nestíhala?

P: To už se nedalo. A teďka já nevím, jestli ta paní tam ještě je, za první, za druhý, kdybych já tam za ní šla a poprosila ji na ten internet, tak ono by to už zase tak legální nebylo, pokud by tam vůbec takhle stejná paní byla. Na mě už by se stejně nepamatovala. Jo to už jsou prostě zase takový překážky..tenkrát jsem možná propásla příležitost.

J: A jak jste se vlastně dostala k tomu intenzivnímu kurzu, přes nějakého známého, nebo přes úřad?

P: Já už jsem si předtím uvědomila, že to asi budete chtít vědět. Já si prostě nemůžu vzpomenout, jak to bylo. To bylo tady na Maliňáku byl ten úřad práce ..... a já jsem nějak tam někde..ona ta paní, která mě měla na starosti cosi říkala, že se teďka otvírají různé rekvalifikační kurzy, a já říkám, že už jsem o tom taky slyšela, já bych o nějaký takový kurz měla zájem.Tím to začalo. Ona mě zrazovala a to už mně bylo přes těch 40. Ale ona mě spíš zrazovala, že toho pak nevyužiju. A byla teda na mě dost nazlobená, když mě ta psychologka to doporučila. No dneska kdyby mě ta paní potkala, tak by mně řekla: „No vidíte to, já jsem Vám to říkala, že z toho nic mít nebudete.“ No, ale to byla taky náhoda.

J: Tak ale vždycky je asi lepší něco se snažit dělat...

P: Jenomže fakt zase je to, že já jsem původně chtěla jít studovat psychologii, ale jako věřící jsem se tam..jako jsem to jít dělat nemohla. A i když já jsem..

J: To bylo na tom rekv. kurzu nebo...

P: Když mně bylo 18, protože já jsem ještě maturovala v osmnácti. Jo..takže na dědině jsme byli vedeni jako věřící, a když já jsem pak byla na vysoké škole, prostě já jsem nepraktikovala tu víru tak, jakože bych chodila do kostela a k přijímání. Tak byla taková doba, tak jsem to takto nepraktikovala. Můj exmanžel byl velkej soudruh, takže jsem to takto nepraktikovala, ono něco jiného je to, co máte v sobě, vevnitř. A něco jiného je..jako rozumíte?Takže já jsem se..hmmm. já jsem chtěla jít dělat tu psychologii, vracím se k té rekvalifikaci, no a když ona mně... co to je ten marketing management ...ona mi to v podstatě velice stručně říkala. Tak jsem si říkala, fajn, tak bych tu svou touhu po psychologii uplatnila. Ta vaše sociologie je taky dost blízka psychologii. A já třeba teďka, já už mám... já nevím tři a půl roku do důchodu, kdybych se dostala někde, kde bych uplatnila tu psychologii i když jsem ji nestudovala, já ji nemám vystudovanou, já mám technický směr vysoké školy, ale bylo by to fajn, ..jenomže zase taky nějak, ... momentálně, když je takový to deštivý počasí, dneska bych už nešla zkoušet vůbec nic. Někdy jsou období, kdy su plná elánu a jsou období, kdy su taková..strašně skleslá. Já se zas někde půjdu zeptat a oni řeknou, jo baba stará, má sedm pšouků do smrti a chtěla by támhle dělat něco...jo, rozumíte...

J: No, tady u nás je ten přístup k starším lidem špatný...

P: Velice nepříjemný, mám jednu kamarádku magistru, ale ona učí jazyky, má jazykovou školu, ta vždycky říká, že v Rakousku si takových lidí váží. Takže děcka už má většinou odrostlý, ona to bere všeobecně, děcka už má odrostlý, o rodinu se nestará a chlapa taky neshání, to jsou ideální asistentky ředitelů. A u nás je úplně jinej přístup. U nás je opravdu přístup k mé generaci...opravdu abych se učila skákat do rakve...

J: takže tento přístup tvoří určitou bariéru..

P: Hodně, prve jak jsme se bavily o té nezaměstnanosti, tak ta bariéra těch starších... skoro důchodců a důchodců je děsivá. Ta je hrozná. Já má dojem, že opravdu náš stát si vůbec neumí vážít,... tady těch starších lidí z téma zkušenostma. Já vím, že vy se to učíte všechno už

po novým, že jste chytrí – vezmu to všeobecně – chytrí, šikovní, učíte se všechno po novým, prosím vás, my vám nesaháme ani po kotníky. Ano, ale ty životní zkušenosti máme...
...Před čtyřma měsíci jsem dělala kurz, bylo to teda přes telefon.. no a měli jsme si to každé zkusit naostro. No tak ta holčina přede mnou, měla tak něco přes dvacet let, asi pět nebo šest telefonátů no a ta holčina, taky tak maximálně třicet, co ji zkoušela. No tak ona by byla asi dobrá, ona se asi jenom stydí..Já jsem to poprvé zvorala strašně ten telefonát.Podruhé mě zarazila hned po telefonátu: „No paní, vy teda, tohle bylo perfektní, no tohle, vy jste přímo excelovala, to se vám teda mimořádně podařilo! Tak mi na sebe dejte kontakt.“ No a já povídám no jako.. A už jsem to nedopověděla, chtěla jsem říct, vždyť jsem to zkoušela teprve dvakrát. No úplně unešená a od té doby se neozvali.

J: A tak jste se dostala jak?

P: TO jsem viděla nalepenou nabídku na dveřích venku, no šla jsem kolem, takže jsem tam vlezla. Takže jsem tam přišla na pohovor. Je pravda, že tam byla spousta mladých lidí a spousta starých lidí a ti, co už tam byli kmenoví, tak byli všichni mladí lidi. No a ona mně,..ona byla nadšená...já si myslím takhle, ona byla nadšená v té chvíli. Když se mě ten rozhovor maximálně povedl, no ale pak si uvědomila a pak to určitě i konzultovala a řekla si, no tak co ta stará baba, vždyť ona se tady mezi náma nebude cítit dobře a my mezi ňou taky ne, tak... Já jim to nevyčítám, ale skutečnost taková je.

P: Tady jako, možná to řekla jenom tak že se mně teda povedl ten pohovor, a že mě nechtěla dál zkoušet,ale na druhé straně..ono třeba v té Alimě já jsem hodně nabízela po telefonu.Ono to nabízení po telefonu je dneska takovej boom, jo.A v té Alimě, když jsem pracovala těsně po tom rekv. kurzu , kde jsem jako závěrečnou práci dělala udržovací reklamu na zoologickou zahradu v Brně, tam jsem dělala dotazník a nechala jsem si to vyplňovat u brány jsem stála. *Atd.. vynecháno...* Když jsem pak nabízela někdy, když třeba se někdy objednaly rybi prsty zmražený a bylo to potřeba rychle udat v Alimě, tak jsem to taky nabízela po telefonu, taky jsem to musela prodat. Takže já když jsem dělala teďka ten vstupní pohovor,...na ty vysavače, tak že to pro mě jako byla malina,jo. Mě to akorát potěšilo, že i tu starou babku dokážou ocenit, takže mě to potěšilo. A jinak to pro mě byla malina, protože mi to nedělá problémy. A vidíte, stejně se tam nemůžu nijak uplatnit.

J: Všichni chtějí mladé schopné..

P: Nojo, jenomže mladí a schopní..Kdyby to aspoň tak bylo. To musí být mladej, schopnej, bezdětej, dlouhý nohy a já nevím co, jo.A pak člověk žasne. Jak s vám jedná někdy, ...taková pracovní síla. Mám kolem sebe dost mladejch, schopnejch, vím o nich, a jsou mladí, schopní a nezaměstnaní,jo... Taky jsou takoví v mém okolí. Na druhé straně jsou já nevím blbí a ani ne moc mladí, ale veselí v rozkroku. Nemůžu si teď pomoci, a ty místa mají.

J: Tak já myslím, že jsme u konce, chcete něco na závěr dodat? Nějak to zakončit?

P:tady jsou ti lidé v předdůchodovém věku, to mi utkvělo jako memento tohohle rozhovoru, hodně jsou utiskováni tady ti lidi. ...Do háje borovýho, vždyť jsme v tom životě už něco odevzdali nějakou práci, a teď já se tady mám plahočit a doprošovat se o zaměstnání nějaké uklízečky... *konec.*